

Е сѣкаше не домъ, а циганска кръчма.
Проклѣтиятъ французъ, залиса ми ума!»

И както по-прѣди безъ много да му смѣта,
Кат' свине въ кочина, въ харема женорята

Насъръ-Еддинъ втири. . . И почна първий редъ. . .
Вървѣха дни слѣдъ дни, и както по-напрѣдъ

Комшиитѣ на смѣхъ отново пакъ поднеха
Насъръ-Еддина. Но той гледаше си кефа;

Не искаше да знай глупешкиятъ имъ смѣхъ:
Да ми е мирна менъ главата, та отъ тѣхъ

Умъ нѣма да бера. . . Каква напасть ме слѣтѣ!
Шалвари, свобода — тю! бесеръ по свинетѣ. . .»

А че на сина му дѣтинскитѣ шалвари
Се бѣха свили вечъ, истъркани и стари,

Той все повтаряше съ похвалний си инатъ:
«Тѣ по сж хубави отъ френски салтанатъ. . . .

При туй останки сж отъ старина джлбока».
Тѣй мисли, вѣрва тѣй звѣздата на Вѣстока, —

Какъ мислятъ другитѣ, не ще нищо да знай. . . .
Тазъ пѣсенъ самъ не знамъ какъвъ ще земе край,

Но чини ми се пакъ и твърдѣ ме е страхъ,
Че по комшиитѣ ще има скоро смѣхъ.